

Fərqanə ən böyük ayrılıq idi

Həyatda insan üçün xatirəyə çevrilmək nə qədər çətindirə, xatirəyə çevrilmiş şəxs haqqında öz fikirlərinin ram ələyib yazıya gətirmək bir o qədər də istəbrablıdır, ağıldır. İlah da o şəxs yaradıcı, yaşadıcı, iç adamı ola...

Fərqanə Mehdiyeva...Mən bu adla 80-ci illərdə Salyanda fəaliyyət göstərən "Kürün töhfəsi" ədəbi birliyindən tanışam. Gənc şair Fərqanə Mehдинin (onu bəzən bu imza ilə də çap edirdilər, çağırırdılar) çıxışı məclisin ən "şirin" yeri idi. Bəlkə də hamı onun şeirdə necə qovrulmağını, ruhunu necə dile gətirməyini, kövrəkliyini necə səsine köçürməyini dəqiqələrlə gözləyirdi. Elə onun özü də...Sanki o yanacaqdı biz isinəcəkdik.

Beləcə, zaman ilgim kimi keçir...Heç Kür çayı da dayanmır...Biz də şeirin ömrünə yol gedirik...O yol bizi şeirin qapısından keçirdib illərin doğmasına, sirdaşına, könül dostuna çevirdi. Dəyirmanın çarxı Fərqa-

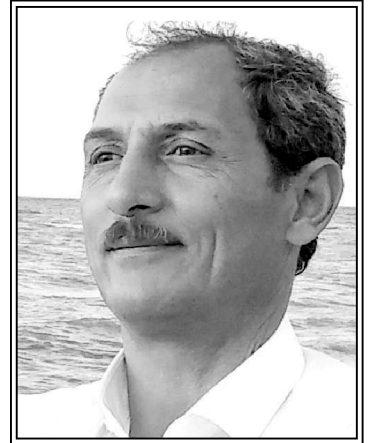
nənin içini, səmimiyyətini, körpə saflığını üyüdə bilmədi. Necə ki deyirdi:

**Gün kimi qara-ağ qaldım,
Dərdin üzünə şax qaldım.
Böyümədim uşaq qaldım
O ki var uduzdum, anam.**

Amma o insanlığın gücü ilə zamanı dəyişə bildi. Elə məhz Fərqanənin dəyişməzliyi də bunda idi. Ürəklərin hər üzündə o bir kəpənək pıçılığını belə yarıda kəsməzdi...Hələ o kəpənəyə qoşulub bir az da onun ağrısını yaşamağı demirəm...

O tək şeirə sevinən, kağıza tələsən adam deyildi. O doğma bildiyi insanın sevincinə, kədərinə yüyürədi. Xeyir işlərimizə gələr, sanki gəlişi ilə el-obanın toplaşdığı heyət-bacaya özü ilə işıq sovqatı gətirərdi. Uşaq da, cavan da, qoca da özünü Fərqanədə tapmağı bacarardı.

Onun şeirləritəndirdi, daş yonandı, payızdı...Sən onun şeirlərində isinə də, ölə də, ayrılığa da bilərsən..Ayrılıqdan söz düşmükən de-

yim ki, Fərqanə elə ən böyük ayrılıq idi. Biz indi xəbər tutduq...

Heç də darıxmasın Fərqanə. Hələ çaylar axır, hələ yağmayan yağışlar var, SALAMLAŞACAĞIQU!!!

Eldar İsmayıloğlu
Şair